

[Fiskeriministeren.]

omhandlede kvalitetsudvalg, der enstemmigt har tiltrådt bekendtgørelsens udformning, herunder bestemmelsen i dennes § 6, stk. 4, angående isningspligt med hensyn til fangsten om bord i fiskerfartøjer.

Da jeg forud for bekendtgørelsens endelige udformning bl. a. var opmærksom på, at opfyldelse af isningspligten eventuelt kunne give anledning til vanskeligheder om bord på visse mindre fartøjer, har jeg lagt vægt på, at netop dette spørgsmål blev gennemdrøftet i kvalitetsudvalget, hvor Dansk Fiskeriforening og Vestjysk Fiskeriforening er repræsenteret ved henholdsvis formanden for Bornholms og Christiansøes Fiskeriforening, fiskeskipper Ludvig Pedersen, Snogebæk, og formanden for Esbjerg Fiskeriforening, fiskeskipper Knud Schrøder, Esbjerg. Som nævnt har bestemmelsen dog ikke givet kvalitetsudvalgets medlemmer anledning til betænkeligheder, og jeg har derfor ment at burde følge udvalgets indstilling.

For kort tid siden har jeg imidlertid modtaget henvendelser fra en række fiskeriforeninger på Thykysten samt fra Hirtshals Fiskeriforening, hvori der bl. a. stilles krav om, at dagfanget fisk fritages for isningspligten, og jeg har allerede, foranlediget af disse henvendelser, anmodet kvalitetsudvalget om på ny at tage spørgsmålet op til fornyet behandling, hvilket vil ske på udvalgets førstkommende møde mandag den 9. august d. å.

Når sagen er færdigbehandlet i kvalitetsudvalget, vil jeg tage under overvejelse, hvorvidt der er saglige holdepunkter for at foretage en lempelse af de i bekendtgørelsen omhandlede bestemmelser, herunder især hvad angår fiskere, der lander deres fangst daglig.

Af Kai Moltke til økonomiministeren (4. august 1965):

„Har den højtærede økonomiminister bemærket, at repræsentanter for automobilhandlbranchen den 5. juli i år over for dagspressen opgjorde finansieringsudgifterne til sidste års afbetalingssalg af automobiler til 1,5 til 2 milliarder kroner og de beløb, der stilledes til rådighed for det samlede afbetalingssalg af „varige forbrugsgoder“, til det dobbelte af nævnte kæmpe-

beløb, af hvilket ca. 1 milliard i året forud stammede fra bankkreditter? Mener økonomiministeren, at kreditydelse til forbrug i den givne økonomiske situation bør have prioritet fremfor kredit til samfundsnyttig produktion og anlægsvirksomhed, eller agter regeringen at gribe ind over for de nævnte økonomiske og finanspolitiske skævheder?“

Når jeg i direkte formuleret form retter spørgsmålet om afbetalingshandelens finansiering til den højtærede økonomiminister, skønt jeg tidligere i mine motiverede bemærkninger til et andet spørgsmål tidligere har efterlyst regeringens standpunkt til nævnte problem, er årsagen, at økonomiministeren ved denne lejlighed helt undlod at komme ind på spørgsmålet. Det plejer vist ellers i folketingets spørgetid at være kutyme, at de forskellige ministre ved sådanne lejligheder også i reglen velvilligt besvarer eventuelle tillægsspørgsmål rettet af spørgeren for at opnå en bedre afklaring af det rejste problem. Da dette ikke er sket, må jeg hermed vende tilbage til spørgsmålet.

Jeg tror, at økonomiministeren vil være enig med mig i, at en rigtig *dirigering af kreditten* under den nuværende kreditstramning er blevet en *fundamental opgave* ved økonomisk sanering. Jeg kan heller ikke tænke mig andet, end at den højtærede minister indser det modsætningsfyldte i en politik, hvor regeringen både gennem skatter og afgifter, finanspolitik og ved bestræbelser for at lægge loft over indtægt ved arbejde og produktion angivelig tilstræber en begrænsning af købekraft og forbrug og samtidig tillader en *kunstig forbrugsudvidelse til et beløb på 3-4 milliarder kroner årligt gennem kreditsalg ved afbetaling* over en længere periode. Dette forekommer at være så meget mere betænkeligt, eftersom afbetalingssalget i meget væsentlig grad netop fremmer salget af importerede og til dels luksusbestemte varer, hvis afsætning udover et hårdt og stigende pres på en i forvejen overbelastet handelsbalance. At sådanne specialiteter for ikke-kontant salg årligt kan lægge beslag på så stor en kreditgivning som en 3-4 milliarder kroner, kan vel kun have sin forklaring i den *unormalt høje rente* (18 pct. og derover), som kreditgivning til afbetalingssalg får lov til at lokke med